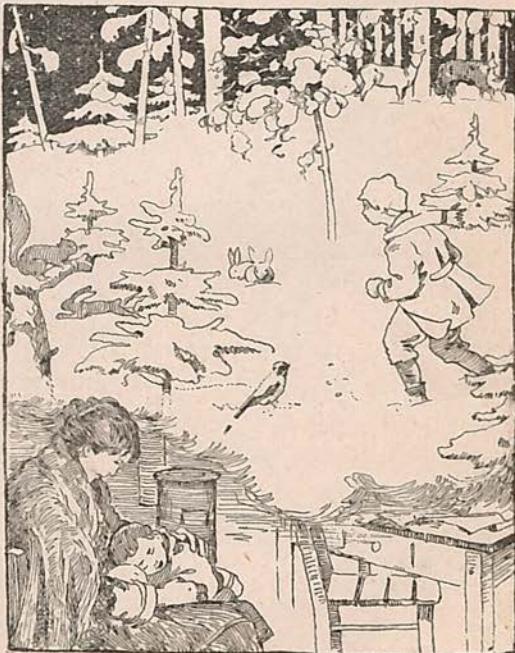

Колю тръгна по-нататък из гората. Изведнажъ той чу сладка нѣжна пѣсень. Пѣха пѣстири червеношийки, които на цѣло ято бѣха накацали по елитѣ. Какви чудни човчици имаха тѣ — закривени като на папагалчетата, които вадятъ късметъ. Такива той е виждалъ и около кантона. Майка му му разказваше, че нѣкога, когато Христосъ билъ разпънатъ на кръста, тѣзи добри птички го пожалили и му извадили трънчетата по окървавеното чело отъ търновия вѣнецъ. Тогава Богъ ги благословилъ да си живѣятъ въ топлите гнѣзда и зимѣ и лѣтѣ и да не прѣлитатъ, като другите пойни птици, къмъ то-плитѣ мѣста. Тѣ живѣеха въ гората и съ извититѣ си човчици разкъсваха сухитѣ елови шишарки и се хранѣха съ сѣмената имъ.

— Тѣ сѫ добри божи птички, не бива да ги закачамъ, — каза Колю и продължи пѫтя си.

— А защо не идва Христосъ? Защо не свѣтнатъ огньоветѣ, не блѣснатъ златнитѣ звѣзди? Не. Той нѣма да дойде. Той сигурно никога не ходи по земята. Мама само е чувала това, но никога не е била въ гората!

Изведнажъ Колю усѣти, че стана по-свѣтло, стана по-топло. Вмигъ по елитѣ пламнаха чудни, разноцвѣтни огньове. Звѣздитѣ отъ небето се спуснаха и посипаха съ злато и сребро цѣлата гора. Вмѣсто безжизнени играчки, по дѣрветата заскачаха живи весели зайчета, категички, сойки, червеношийки. Всичко това бѣше така красиво!

— Ето, Христосъ е миналъ прѣзъ гората! — помисли